

Pondělní seznam:

- vyprat ✓
- vysypat odpadky ✓
- koupit toaleták ✓
- SEX ???

Kam se poděl můj sexuální život?

Kristen Bailey

*Kam se poděl
můj sexuální život?*

Copyright © Kristin Bailey, 2020

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd. trading as Bookouture

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Dobešová, 2022

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2670-7 (pdf)

KRISTEN BAILEY

*Kam se poděl
můj sexuální život?*

Předmluva

Řekla bych, že jsem nebývala tak úplně mrcha, ale byla jsem prototypem mladé Londýňanky se vším, co k tomu patří: byla jsem cynická a věčně v mínusu, v krvi mi kolovala směs jídel z donášky spolu s alko koktejly a hroutila jsem se kvůli spolubydlícím, kteří mě v noci budili. A taky jsem se hroutila kvůli ukradeným čajovým sáčkům. Byla jsem holka z města, která pracovala ve vydavatelství časopisů, tím pádem jsem přirozeně byla i povrchní blbka. Takže když jsem poprvé potkala Dannyho Mortona, hned mě šokoval svými mimořádně šerednými botami. Takhle ošklivá obuv se dívce vryje do paměti velmi rychle; stejně jako okamžik, kdy jsem kolem něj prošla úplně pod obraz a vylila na něj předražený drink White Russian.

„Do prdele... Páni...“ To „páni“ jsem pronesla v ten moment, kdy jsem se podívala dolů a spatřila jeho boty, po kterých mu tekla můj koktejl. Možná s tím drinkem vypadaly o něco míň ohavně. V duchu jsem se mu smála. Byli jsme v jednom podniku v Soho, plném těch nejlepších londýnských kosmopolitních týpků, mokašin a neonových tenisek, a tenhle chlap měl na nohou turistické boty, jako by se chystal zdolat horu nebo mi přišel opravit umyvadlo.

„... ty vypadají celkem robustně.“ Tímhle výrokem jsem ho nijak neohromila, nereagoval.

„Tam, odkud pocházím, by se děvče omluvilo.“

„Oooo, ,odkud pocházím‘?“ napodobila jsem jeho severský přízvuk. Nepoznala jsem, odkud přesně je. Sever pro mě bylo cokoli za Londýnem, už za Brent Crossem. „Manchester?“ To je sever.

Protočil oči. Byl hezký? Upřímně – ani nevím, byla jsem opilá. Natáhl ke mně ruku.

„Danny Morton, těší mě.“

Byla jsem fakt namol: udělala jsem pukrle.

„Meg Callaghanová, také mne velice těší,“ pronesla jsem divně afektovaným, nóbl hlasem.

Usmál se.

„Pořád ses neomluvila.“

„Sorry?“

„Zdá se mi, že si tím nejsi jistá.“

„Jsi trochu troufalý.“

„A ty nevychovaná.“

Otočil se ke mně zády. „Zasraní jižáci.“

Nevím proč, ale tohle mi hnulo žlučí, to jsem nemohla ignorovat. Nikdy jsem neřešila, odkud pocházím nebo kdo jsem. Docela se mi líbilo být Londýňankou – znamenalo to, že jsem módní, metropolitní a globálně uvědomělý člověk. Ale on byl nevrlý, a upřímně řečeno, tak trochu vidlák.

Zmínala jsem už, že jsem byla hodně opilá?

„Jdi do prdele, zasranej Liam Gallagher.“

Nevím, proč jsem ho přirovnala k Liamu Gallagherovi. Možná to bylo tím, že měl ve tváři taky něco z opice a že jsem si vsugerovala, že je z Manchesteru... Britpop byl prostě tehdy in. Taky jsem si byla plně vědoma toho, že jsem nahodila

silný cockney přízvuk, abych podpořila fakt, že jsem skutečně plnohodnotný Londýňan.

„Zasraněj?“

„ZasraNEJ,“ odvětila jsem.

Zasmál se. Nevím proč. Podíval se mi do očí a udělal takový zvláštní pohyb, při kterém jako by si sundal imaginární placatou čepici. Připadalo mi to docela okouzlující, ale stejně mě urážela jeho averze vůči mně a upřímně řečeno mě mátl ty boty. V tu chvíli jsem na rameni ucítila něčí ruku.

„Pro lásku boží, Meg. Tady už nemůžeme pít. Ten chlápek na dvou hodinách. Myslím, že jsem s ním šukala a vyčůrala se mu do kuchyňského dřezu, protože jsem v jeho domě nemohla najít záchod. Asi se jmenuje Ron.“ Zatracená Beth. Stavila se u mě, aby si prohlédla mou novou známost ze severu. On na ni na oplátku upřeně zíral, asi ho šokovalo, že močila do dřezu. Danny a já jsme se otočili, abychom se podívali na dotyčného muže. „Ron“, ostržíhaný podle kastrolu, včetně ofiny. Pocítila jsem záchvěv zklamání, kvůli sestře. Beth si Dannyho pořád ještě prohlížela, a když se dostala k botám, v jejím výrazu se zračilo zděšení.

„Já jsem Beth. Její ségra. Ona je Meg a je svobodná.“

Beth měla čerstvě po promoci na vysoké. Jejím hlavním cílem bylo zopakovat si své univerzitní zkušenosti v reálném světě – neustále naříkala, že je všechno čím dál dražší a že se jí to nelíbí. Připravovala se na dráhu učitelky, s vizí zachránit děti před nimi samými. Děcka jí pak ale nadávala a ona si pomalu začínala uvědomovat, že poezie není něco, co by se dalo naučit skrz rap.

Pracovní týdny jsme obvykle končily naším „víkendovým drinkem“, což příští ráno znamenalo jediné – byly jsme o sto liber chudší a v kabelce jsme měly rozmočené jarní závitky, protože jsme ve tři ráno vyrazily do čínského bufetu.

Ten večer byla Beth úplně mimo – potřebovala se opít kvůli nekontrolovatelné třídě osmáků. Takže tam přešlapovala na místě a pořád musela ostřit, aby neviděla dvakrát. Tvářila se u toho, jako by ji právě zasáhlo slunce.

„Je to novinářka a tohle všechno jsou její vlastní vlasy. Je to vážně dobrá partie,“ prohlásila a ukázala na moji hlavu. Danny Morton se začal smát. Beth má úžasnou schopnost včleňovat útržky rozhovorů do konverzací s lidmi, kteří se ale těch předchozích rozhovorů neúčastnili. My dvě jsme se totiž před deseti minutami bavily o jedné holce na baru, jejíž prodloužené vlasy vypadaly, jako by jí je někdo nalepil tavnou lepicí pistolí.

Beth mě začala hladit po vlasech. Tak, jako se hladí kokršpaněl.

„Novinářka, jo? Jaká? Jako v novinách?“ zeptal se Danny.

„V časopisu *Red*.“

„To nečtu.“

To byla jednoznačná odpověď. Ale kupodivu mi to přišlo celkem přesvědčivé. Stává se totiž až příliš často, že když se zmíníte, že jste novinář, lidé předstírají zájem nebo na vás vyrukují se svými kecy. Zdálo se, že mu vůbec nejde o to, aby se mi vtíral.

„Vy jste vážně sestry, máte stejnou bradu.“ Jeho tón by se nedal označit jako lichotivý.

„Jo... A co jako?“ opáčila Beth.

Když už nic jiného, začínaly jsme teď vypadat jako dvojice opilých městských holek, které se chtějí poprat. Taky jsem si už moc dobře uvědomovala, že Beth ztrácí pevnost v nohou. Myslela jsem hlavně na to, jak ji dostat domů. Odnést ji na zádech do taxíku, nebo ji vláčet metrem?

„Bylo ve dřezu nádobí?“ zajímal se Danny.

„V jakém dřezu?“ nechápala Beth.

„No v tom, do kterého jsi močila potom, co jsi souložila tamhle s Ronem.“ Gestem ukázal směrem k pánovi podle kastrolu a Beth se natočila ke mně, aby skryla sebe i svou hanbu.

„Ne.“ Její rozhořčená odpověď zněla, jako by si nebyla jistá.

„Jak to, že jsi v něčem bytě nemohla najít záchod?“

„Byla jsem opilá a byl to jeden z těch obrovských baráků se spoustou spolubydlících, kde každé dveře, které jsem otevřela, vedly do dalšího pokoje nebo komory. Byla jsem zoufalá. Bylo to buď umyvadlo, nebo podlaha.“ To, co Danny udělal potom, bylo geniální.

„HEJ, RONE!“

Skupina mužů, se kterými stál Ron u baru, se otočila. Danny jejich směrem pozvedl pivo. Na Betině tváři se objevil ještě jasnější odstín malinové. Ta jeho naprostá drzost mě tak šokovala, že jsem ztratila řeč. Ztichli i lidé kolem nás.

„KÁMO, JMENUJEŠ SE RON?“

A ukázal na jednoho z nich.

„Já jsem Seb, kámo.“

Jeho kamarádi začali dmout hrud', jako by si bránili území. Ty vole, takhle začínají barové rvačky, pomyslela jsem si. Bylo mi čtyřicet a právě mě měla trefit nějaká hozená sklenice, protože si moje ségra cvrnkla do umyvadla tohoto chlapa. Beth praštila Dannyho do paže.

„Prosím tě, už nic neříkej –“

„KLÍDEK, TADY SLEČNA SI JENOM MYSLELA, ŽE TĚ ODNĚKUD ZNÁ.“

Beth na ně mávla. Muži ve skupině pokrčili rameny a zavrtěli hlavami. Začali se uvolňovat a nasadili teď lítostivé pohledy, že Danny je jenom nějaký společenský podivín.

Kromě toho, že jsem pořád zkoumala jeho přízvuk, mě v rámci prvního dojmu ještě také překvapila velikost jeho kouli. Možná jsem se tomu i zasmála.

Beth ho znovu praštila do ruky. „To není možný! Prostě... v Londýně je spousta lidí. Statisticky to asi nemohl být on.“

„Použila jsi potom taky jeho utěrku?“ chtěl vědět Danny.

To už jsem řvala smíchy. Svoje sestry chci chránit, ale zároveň jsem si je často ráda dobírala, v čemž se tento muž mohl stát mým komplicem. Beth ten vtip nechápala a pro jistotu ho praštila ještě jednou. V tu chvíli se objevil další muž a sledoval, jak se moje opilá sestra pouští do Dannyho.

„Vidím, že se zase kamarádíš, Danny! Máš s těma honibrkama na baru nějaký problém? Můžem si je podat.“

Beth přestala hrát divadlo, chtěla si toho chlápka líp prohlédnout. Uznávám, že z těch dvou vypadal atraktivněji; měl lepší vkus na obuv i džíny a taky nádhernou čelist.

„Dámy, já jsem Stu, těší mě.“ Na pozdrav pozvedl pěst. Byl uvolněnější než Danny, na můj vkus možná příliš nafoukaný. Beth se trochu vzpamatovala a upravila si prsa. Podle toho, jak spolu mluvili, bych se vsadila, že mám pravdu: „Bráchové?“ Danny neřekl nic, ale na znamení souhlasu zvedl pivo.

„Stejná brada,“ pronesla jsem na vysvětlenou.

Danny se usmál. Stu si prohlížel Beth, zatímco já se ji snažila podpírat.

„Tyhle dvě jsou ségry,“ informoval ho Danny. „Meg a Beth. Ona je novinářka a tahle ráda čurá do dřezů.“

Zasmála jsem se. Stu dal palec nahoru, toto odhalení ho očividně vůbec neodradilo a dál si prohlížel sestřin zadek.

„No...“ zasáhla Beth. „Mohlo to být horší. Tady Meg se jednou někomu vysrala před dveře.“

Ajaj, úhybný manévr. Mrcha. Ona i Stu propukli v smích a já pomalu zavrtěla hlavou. Danny se začal pochechtávat, ale natáhl ruku a nastavil mi dlaň, že si pláceme. Svoji dlaň jsem na souhlas neochotně zvedla do vzduchu.

„Byl to takový špinavý protest. Chodila jsem na vysokou a on byl sexuální predátor, který zneužil kamarádku.“

Danny se široce usmál. Bylo bizarní si myslet, že si ho získávám na svou stranu. Najednou se zdálo, že ho víc zajímám já, protože jsem dokázala vyjádřit protest pomocí obsahu svých střev.

„Meg, to se skoro rýmuje se slovem vztek...“, zažertoval Stu. Beth to připadalo k po-pu-ká-ní.

Zas tak vtípné to nebylo, ale s Dannym nám okamžitě bylo jasné, o co jde, a já dovolila Beth, aby si toho hezčího bratra odvěkla pryč, zatímco já jsem tam stála v rozpačitém rozhovoru s tím starším. Přeskočila mezi mnou a Dannym jiskra?

V jeho upřímnosti bylo něco osvěžujícího a zdál se takový... solidní. Něco mi však říkalo, že je to ten typ heterosexuála, který je tu jen proto, aby se napil. Jakmile dopije tmavé pivo, bude chtít domů, aby stihl další díl svého oblíbeného seriálu. Ráno se probudí bez kocoviny a půjde dělat něco rozumného, třeba běhat nebo venčit psa, rozumného psa s normálním jménem. Vlastně si ani nejsem jistá, jestli jsem ho ten večer chtěla sbalit.

Tehdy jsem byla spokojeně single, ale oči jsem měla otevřené. Po Dexterovi jsem na nějakou dobu na vztahy zanevřela. Dexter byl umělecky založený rádoby spisovatel, žili jsme spolu a já si tehdy myslela, že je hluboce inteligentní. Představovala jsem si naši budoucnost: jak budu prodávat jeho básnické sbírky a žít z lásky a kreativity. Jednoho dne jsem se mu svěřila, že jsem nepochopila jednu z jeho básní. V tu chvíli se proměnil v melodramatického sráče, opustil mě a sebral mi varnou konvici. Byla to zatraceně dobrá konvice.

No..., vás asi zajímá, jak tenhle večer dopadl. Stu a Beth si to nejspíš rozdali, ne? Nějaký opilecký sex v bytě sdíleném

s dalšími lidmi, nějaké to slintavé líbání, jejich těla na matraci, která byla součástí podnájmu (a byla několikrát ošetřena proti štěnicím), a výměna telefonních čísel, která může, ale nemusí vést k potenciálnímu vztahu. Ne.

Potom, co se Beth zasmála Stuovu špatnému vtipu, jsme si všichni dali pár panáků. V tom baru hrála poměrně hlasitá houseová hudba, na kterou se Beth a Stu začali dost nevhodně natrásat. Danny a já jsme se k nim přidali jako otravní starší sourozenci. Jenom jsme se vedle nich pohupovali, aby se neřeklo. V okamžiku, kdy DJ pustil taneční remix Britney Spears a Danny odzpíval všechna slova refrénu, zatančil tak, jako by byl členem její doprovodné taneční skupiny. Kolem jedenácté večer skončili Beth se Stuem venku, kde se líbali a dost nevhodně se o sebe otírali přede dveřmi nějaké domácí cukrárny. Vzali si taxíka a jeli do Betina bytu v Hammersmithu. Jenže jen co prošla dveřmi, hodila tyčku. Ta holka nikdy nevěděla, jak pít alkohol. Měla štěstí, že toho Stu nevyužil. Místo toho chvíli čekal před záchodem a doufal, že to byl jen ten jeden záchvat a on ještě ten večer úspěšně dokončí svou misi. Když ale záchod spláchl potřetí, strčil hlavu do dveří a popřál jí dobrou noc. Neodpověděla. Taky jí do záchodu spadnul mobil. Než Stu odešel, dal na koberec trochu novin a na ně nalil Savo v domnění, že udělal dobrou věc, jenže tím ten koberec tak leda odbarvil, což znamenalo, že Beth nikdy nedostane zpět celou zálohu za nájem.

Když se s Beth a Stuem potkáme všichni dohromady, tuhle historku často vytahujeme, i když ji oni dva nesnášejí. Vždycky k sobě chovali zášť, což je podle mě způsobeno spíš rozpaky z toho, že se spolu skoro vyspali na ulici. Pět měsíců poté Beth potkala Willa, který se následně stal jejím dlouholetým přítelem. Stu souložil po celém Londýně a v jednu chvíli měl velmi vážné příznaky kapavky. Víím o tom, protože se jednoho dne

objevil u našich dveří a brečel, že mu asi upadne péro, a ptal se Dannyho, jak by tomu mohl zabránit.

Když se po sobě Beth a Stu plazili před barem, stáli jsme s Dannym opodál a zírali do prázdna. Bavili jsme se, jak a kudy se dostaneme domů, a přemýšleli, jestli máme hlad. Taky jsme sledovali, jak Beth a Stu nastupují do taxíku.

„Pojeďte s náma!“ houkli na nás.

Danny a já jsme zdvořile odmítli a sledovali, jak odjíždějí, s hlavami přilepenými k sobě na zadním sedadle. Řekla jsem si, že si dám hranolky a hupnu do taxíku. Nebo možná do autobusu. Bylo léto. Přemýšlela jsem, že bych šla pěšky, ale šíleně mě bolely nohy. Neměla bych jet přímo domů a udělat si hranolky v troubě?

Bylo to složité. Zjišťovala jsem, kde je nejbližší bistro s kebabem a hranolky a kde mi dají míň česnekové omáčky. Taky mě napadlo, že napíšu spolubydlící a zeptám se jí, jak dopadlo její rande. Bylo to s chlapíkem, kterého potkala díky svému novému koníčku – józe. Hlavou mi prolétlo, že by si to mohli tantricky rozdávat v předsíni, zrovna když bych dorazila domů. Možná bych domů chodit neměla.

Nebyla jsem ovšem připravená na to, co vzápětí uslyším:
„Nechceš si zašukat?“

Otočila jsem se na Dannyho Mortona.

„Šukat“ vyslovil podivně – hlubokým, skoro hrdelním hlasem. Díval se přímo před sebe, takže jsem si nebyla jistá, jestli vůbec mluví na mě. Předpokládala jsem, že není tak ožralý, aby mluvil s pouliční lampou.

Moc se nestyděl, byl celkem suverénní. Věděl přesně, co chce. Nevěděla jsem, jestli se smát, nebo brečet. Hranolky najednou nebyly to nejdůležitější. Rukou mávl do ulice a taxík zastavil. Nastoupil dozadu a dveře nechal otevřené. Šla jsem za ním.

„Victoria Park, Lauriston Road,“ informoval řidiče.

Celou cestu taxíkem jsme si neřekli ani slovo. Vzpomínám si, že jsme seděli na opačných stranách sedadla a ani jsme se na sebe nepodívali. Nechci ani vědět, co si ten taxikář musel myslet. Pro kohokoliv zvenčí to muselo vypadat, že jsme uprostřed hádky, trůnil mezi námi oblak jakéhosi napětí.

Když jsme zastavili, Danny zaplatil a podržel mi dveře taxíku. Pak mi otevřel i vchodové dveře, na nichž visela cedulka „Cumbrian Embassy“, a vedl mě do bytu, který se nacházel nad nějakým bohémským obchodem s oblečením. Když jsme vešli dovnitř, otočil se a jednou rukou za mnou zavřel. Byl neskutečně blízko.

A co se stalo potom? Ach můj bože. Vzpomínám si, jak přitiskl své tělo k mému. Ten políbek byl mimořádný, výjimečný: ruka na zátylku, prsty mi přejížděl přes klíční kost. Otočil se a tiskl mě ke schodům. Nic neříkal. Roztáhl mi nohy, hlavu přesouval níž a níž k pasu a vyhrnul mi sukni. Pak jsem přes kalhotky vnímala jeho rty. Prsty odsunul látku na stranu a já ucítila, jak se na mě lehce přitiskl jazykem. Položila jsem ruce na schody, abych se zklidnila, hlavně z šoku, že našel klitoris. Pak si stoupnul, rozepnul si pásek, sundal mi kalhotky – no a... už jsme šukali, jak navrhoval. A vzpomínám si, jak jsem se cítila vzrušená, ale tak zvláštně vzrušená, ne jako při prvním sexu, který rozhodně neprobíhal takhle: nijaké, špatně mířené štouchání do mého perinea, lízání krku, kluk, který se pak svíjel v takových křečích, že jsem se bála, že ho postihl nějaký záchvat. Jednou jsem někoho málem uškrtila kabelkou, vzpomněla jsem si na kabáty, které při tom překážely, na sex, který je neohrabaný a neustále se při něm jeden druhému omlouvá. A najednou jsem byla překvapená, bylo to prostě příjemné překvapení. Měl ho přiměřeně velkého, i pokud jde o obvod, a přesně věděl, jak se pohybovat.

Nikdy jsem v sobě nepocítila takový nárůst chuti to dotýcnému oplácet. Boky jsem tlačila proti jeho tělu a poslouchala, jak lehce sténá.

Ale bylo tu ještě něco, z čeho jsem byla překvapená úplně stejně: díval se na mě. Hleděl mi do očí. Většinou se přece člověk tomu druhému dívá přes rameno nebo má obličej zabořený do polštáře. Tohle bylo úplně jiné. Ruku mi položil na tvář a dál se na mě díval. Nikdy jsem si nepřipadala tak atraktivní, ale zároveň jsem se začala cítit nesvá, že snad ani nesmím mrkat. Mírně jsem vykulila oči. On oči překvapeně přivřel a rozesmál se.

„Udělej se...“

A nepřestával přirážet. Nevěděla jsem, jestli to je žádost, rozkaz, nebo soutěž, ale cítila jsem, jak ve mně narůstá energie, cítila jsem teplo po celém těle, a taky se mi třásly nohy. Vzpomínám si, jak jsem se udělala. Hodně silně, hlasitě jsem sténala, jeho ruce byly na mých stehnech a pokračoval silněji, hlouběji. Vzpomínám si, jak jsem na chvíli zpanikařila při pomyslení na pohlavní nemoci a těhotenství. A to i přesto, že jsem právě měla úžasný sex na schodišti ve východním Londýně a udělala se jako nikdy. Když se na mě ještě díval, uslyšeli jsme klíč v zámku. Stu tam stál a díval se na bráchův nahý zadek, zapřený o moje roztažené nohy.

„Hej!“ zařval Danny. „Zavři ty dveře!“

Zasmála jsem se.

„Ty jeden parchante. To je ta její ségra z baru?“

Danny byl pořád ve mně.

„Mohl bys zavřít dveře a projevit tady dámě trochu respektu?!“

To už jsem se za ním vyloženě schovávala.

„Jdu nakoupit.“

Zavřel dveře.

Danny se narovnal. Popravdě řečeno, já byla příliš šokovaná, než abych se pohnula. Sedl si tam a poškrábal se na hlavě.

„V pohodě?“

„Jo, jo.“

Co teď říct? Mám mu říct, že jsem se udělala? Zeptat se ho, jestli se udělal on? Něco ukrutně romantického a upřímného?

„Nedáš si čaj?“ prohodil, když si zapínal kalhoty. Čaj jsem rozhodně chtěla. A chtěla jsem mnohem víc.

„Mám chuť na hranolky,“ hlesla jsem.

„Napíšu Stuovi, v téhle ulici dělají výborné.“

„A ten čaj bych si dala, pokud to platí. S mlékem, tři cukry.“

„Ježiši, máš ještě nějaké zuby?“

To mi přišlo strašně směšné.

„Tak já postavím vodu, Meg Callaghanová.“

„Tak dobře, Danny Mortone.“

Vytáhl mě nahoru a naše těla se opět octla u sebe, jeho tvář vedle mojí. Políbil mě. Ten polibek byl nádherný – a od té doby vždycky je. Ta intenzita, správná míra tlaku, způsob, jakým mě jemně zatahal za spodní ret, dokonalé umístění rukou. A taky si pamatuju, že jsem se s ním cítila neuvěřitelně bezpečně. Danny Mortone, pomyslela jsem si, s těmi tvými ošklivými, ale solidními botami: jdi mi udělat čaj, přines mi hranolky a takhle mě šukej do konce života, prosím.

Kéž bychom si to bývali dali do svatebního slibu.

Kapitola první

Probouzím se vždycky stejně: k smrti unavená, s rozcuchanými vlasy, se slinou v koutku, v jeho starém tričku a v kalhotkách z balení po sedmi, které byly kdysi bílé, ale teď už jsou zašlé a mezi nohama dost vytahané. Kolem pasu najednou cítím těžkou chlupatou ruku a o záda se mi otírá vousatá tvář. Má to být příjemné a vzrušující, ale stal se z toho spíš ranní stereotyp, jako by se chtěl tím třením zahřát a vzbudit sám sebe. Dovedu si představit, že se takhle budí dejme tomu veverky.

Přitiskne se ke mně a mezi půlky mi strčí svou ranní erekci. Už se za to ani neomlouvá, je to dané, je to něco tak samozřejmého jako jeho zbytečná potřeba poctit naši ložnici další várkou svých prdů. Prostě mě takhle vzbudí, ale úplně stejně by to zvládl i budík. Někdy se ho snažím vydráždit, aby si s ní víc pohrál, někdy zase nadržo chce, abych mu ho vyhonila. V tohle pondělní ráno si ale stanovil vyšší cíle.

„Rozdáme si to?“

Nehýbu se. Zvažuju jeho romantickou nabídku. Nohy si otírá o moje, rukou mi přejíždí po prsou a jedno zmáčkne tak, jako by z něj chtěl vyloudit legrační zvuk pískací kachničky. Je opravdu pozoruhodné, že ještě nejsem vzrušená, zato mi ale možná právě spustil laktaci. Otočím se k němu.

„Musím si sundat tričko?“

„No, možná trochu..., jenom ať je vidím.“

Přikývnu, otočím se na záda a vyhrnu si tričko, čímž odhalím svoje neoholené podpaží. Stáhnou si kalhotky a odkopnu je na kraj postele. Jak tak na mě leze, okamžitě si vybavím záběry z dokumentu o mrožích. Po obou stranách mé hlavy se opírá o lokty a dívá se mi na oči – neříkám „do očí“, protože je mám zavřené a pořád střídavě usínám.

„Budu hned, dáme si jen rychlovku, než se vzbudí holky. OK?“

Dá mi pusu na bradu, abychom se navzájem vyhnuli svému rannímu dechu, a už mi ho rve mezi ochablá stehna. Trochu ho odstrčím.

„Vem si kondom.“

„Neudělám se do tebe, neboj.“

„Což znamená, že se uděláš na čisté povlečení, které jsem povlíkala tenhle týden.“

„Zabíjíš atmosféru...“, procedí mezi zuby a natahuje se do nočního stolku.

„Proč je ten šuplík plný lega?“

Najde kondom a lehne si na záda. Vypadá to, jako by se musel soustředit na projekt, který má zachránit lidstvo. Nebudu lhát – nohy dávám dolů a té chvilky využiju, abych si ještě pár vteřin pospala.

„Nechceš si naskočit, když už tu takhle ležím?“ ptá se.

„Ani náhodou.“

Znovu se nade mnou uvelebí a dá mi pusu na nos. Následuje trocha tvrdošijných nárazů, než najde správný úhel. Mimochodem – z toho, jak jsem zatatá, je naprosto jasné, že moje vagína taky ještě spí. Přiznávám, že to není úplně nepříjemné, a aspoň sdílíme trochu toho tělesného tepla. Hřejivé, to je to slovo. Párkrát ho do mě zasune, zaboří se mi obličejem do krku,

a když pak zvedne hrud', peřina sletí dolů. Jeho tělo je ke mně kolmo a snaží se mi dát nohy nahoru k hlavě.

„Tohle rozhodně ne.“

„Ale no tak, takhle mi to půjde líp.“

„Je tady strašná zima!“

Danny připouští, že mám asi pravdu, a znovu přes nás natáhne peřinu; hrud' má teď přímo na mojí, zplošťuje mi prsa. Teď ho do mě pořádně vrazil. Dělán, že se mi to líbí, a popadnu ho za zadek. Za ta léta se mu kapánek změnil, už není tak pevný – ani jsem si toho nikdy pořádně nevšimla, protože je pořád tak akorát do ruky.

„Ksaku“, hlesne.

„Co je?!“ Jen ať to není prasklý kondom.

„Zapomněl jsem na popelnici...“

„Kterou, sklo? To je v pohodě, to stihnem, než vezmem děti do školy.“

Jeho pravidelný rytmus mě víc a víc tlačí do matrace, při té námaze vidím, jak zadržuje dech a tiše vydechuje. A pak, už skoro ve finále, se na chodbě rozsvítí světlo. Sakra. Okamžitě přestane a ztuhne se mnou v těsném objetí, jako bychom společně zamrzli. Slyšíme kroky na schodech.

„Měl bys zrychlit, už budou vzhůru.“

Začíná rytmicky přirážet. Na tváři je mu vidět, jak ho to zasouvání namáhá. Čelo se mu rosí, nosní dírky připomínají rozzuřeného býka. Z vedlejšího pokoje se ozývá dětský pláč.

„Danny, tak už se udělej...“

„Už skoro budu..., neumím to na povel, hergot...“

Začnu pohybovat boky tak, že by se za to nestyděla ani havajská tanečnice; vím, že ho tím udělám. Když uslyší další kroky a spláchnutí záchodu, znovu ztuhne. A to další dítě nepřestává fňukat.

„Jo, pokračuj..., přesně takhle...“

„Prosím tě, ztiš se –“

„PŘIJDE MI NĚKDO UDĚLAT SNÍDANI?“

„JO, JÁ JI UDĚLÁM...!“ křičím mu přes rameno.

Já se ovšem neudělám ani zdaleka, to fakt nehrozí.

To dítě z pokoje už se nedá přeslechnout. Kolena tedy zvednu nahoru, ale neprožívám to, na pondělní ráno jsem byla nucena dopřát si až příliš moc atletiky. No a teď už přichází ten jeho známý zvuk, tělo se mu napnulo, nohy narovnal a oči přestaly vylézat z důlků. Hroutí se na mě, držím ho za ramena.

„Tím jsi mě dostala.“ Dá mi pusku na ucho a odvalí se.

„MÁM HLAD! A TESS MI NECHCE DÁT OVLADAČ!“

„NEŘVI, UŽ JDEM,“ řvu na ni. Chvilí vedle sebe ležíme a já sleduju, jak si sundává kondom.

„Podej mi pytlík na plenky.“

Vezmu jeden z nočního stolku a dívám se, jak do něj balí tu urážlivou a zbytečnou věc.

„Mám ti to udělat rukou?“

Zkoumám praskliny na stropě. Nejsem si jistá, jestli mám orgasmus vůbec zapotřebí – jestli na něj mám čas a jestli jsem schopná se na *to* soustředit uprostřed sourozenecké bitvy. Navíc s pomyšlením na to, že ta tam dole pořád ještě spí nerušeným spánkem.

Zase si natáhnu kalhotky a zamířím do vedlejšího pokoje, abych se postarala o mimino. Když odcházím, zahlédnu Dannyho, jak tam napůl zhrouceně leží a má ho jako žízalu, která právě prorazila hlínu. Nohy od sebe, zcuchané chlupy lesknoucí se potem. Zjevně je mu úplně jedno, že máme doma zimu jako v Rusku.

Jestli teď usne, praštím s ním o zem jako wrestlingový zápasník.

„PTÁM SE, JESTLI MI NĚKDO UDĚLÁ SNÍDANI!“ zahřmí ze zdola.

To je Eve, naše dcera číslo dvě, která má ráda, když se jí snídaně servíruje včas.

„Danny...!“

„Právě jsi mě zbavila mojí životní síly, dej mi ještě chvilku.“

„Jak si to rozdělíme? Chceš cereálie a záchvaty vzteku, nebo záškrť a plnou plenu?“

„Malá pořád kašle?“

„Jo.“

Vím to, protože jsem s ní byla skoro celou noc vzhůru.

„A teď už vstávej, než tě chytím za koule – a na těchhle prstech mám navíc kapky do nosu.“

„Jak zvrhlé.“

Myslí, že si dělám legraci. Vedle je nešťastné dítě. Otevřu dveře do jejího pokojíčku a ona na mě z rohu postýlky upřeně zírá. Má rozčuchané vlasy, tvářičky červené. Heká jako tuleň. Zvednu její teplé, rozespálé tělíčko a přitisknu si ho k sobě, když ji přenáším do ložnice. Danny si přes nahé tělo přetáhne peřinu.

„Copak je, Citrónko?“

Polly je Citrónka jen proto, že má blondáté vlasy a Danny si nepamatuje jména. Ano, dokonce ani u svých vlastních dětí.

Podám mu ji se skrytou radostí, vím totiž, že plínku už má vlhkou a „voňavou“.

Danny se posadí, položí jí ruku na záda a prsty jí na ně vytukává rytmus písničky, kterou má v hlavě.

Pes vystrčí hlavu ze dveří, aby nám dal najevo, že potřebuje čurat. Dům se probouzí jako medvěd grizzly ze zimního spánku, až na to, že je zima – tady je vždycky zima, protože teď žiju na severu Anglie a zdejší verze chladu je něco, na co si moje jižanské kosti nikdy úplně nezvykly.

Dole slyším kroky a nějaké hlasy. Televize? Eve s někým mluví. S kočkou? Nebo telefonuje?

„Víš, Polly teď strašně kašle,“ říká. „Takže to je asi důvod, proč si přispali a ještě mi neudělali snídani...“

„A jéje, princezně Polly není dobře?“

Do prdele. Ona někoho vážně pustila do domu. Vykloním hlavu nad schody. Je to Patrick.

„Promiň, Patricku. Za chvíli jsem dole,“ zavolám.

Teď se pro změnu směje Danny. Doufám, že ho Polly počůrá. Župan si utáhnu kolem špeků a pádím po schodech dolů, kde vidím Patricka opřeného o vchodové dveře, zatímco ho Eve zasvěcuje do drobných nespravedlností svého života. Usmívá se na mě jako vždycky. Víte, náš pošták se jmenuje Patrick, takže v podstatě máme *poštáka Pata*. Nedělám si legraci. Když jsme se sem přestěhovali, pryč od Londýna a všeho, co jsem kdy znala, byla to první věc, která mě pohladila na duši a přiměla mě myslet si, že se mi můj nový život v Jezerní oblasti bude líbit. Kdykoli mi moje sestry píšou, jak jsem na míle vzdálená od nejbližšího sushi baru, jak jsem vyměnila hlavní město za kravince, kozačky za holínky a že žiju mezi lidmi, kteří nosí tvídová saka beze stopy ironie, vmetu jim do tváře poštáka Pata. Podívejte se na sebe, na své toxické městské životy a na své poštáky, kteří se mění každý týden a nosí vám blbě letáky. Já běhám po zelených kopcích jako Krakonoš. A můj pošták se fakt jmenuje Pat.

Nosí podkolenky a šortky, klidně i uprostřed zimy. A protože si ze sebe umí udělat srandu, jeho žena mu do okna jeho červené dodávky vyrobila vycpanou černobílou kočku, přesně jako v seriálu. Pata oficiálně miluju.

Nicméně... okno našeho obýváku se nešťastně nachází hned vedle vchodových dveří – což znamená, že když nám Pat doručuje poštu, často vidí víc, než by si přál. Holky mu většinou otevrou, už když ho vidí, jak se blíží po příjezdové cestě, takže nás nic nevaruje, že už je tady. Což znamená, že

mě zná třeba v neutaženém županu, Dannyho v trenýrkách (ten chlap necítí zimu ani stud) a naši malou dceru, jak křičí, že jsme jí dali špatnou barvu misky. S Patem se bavím minimálně, ale pokud vím, celý život žije tady a pochází z rodiny zrzků pošťáků. Na Vánoce mu holky vždycky vyrobí přáníčko a my mu dáme domácí cukroví. Ráda si představuju, jak je u krbu chroustá k čaji a ten mu podává manželka, která má na sobě klasickou vlněnou sukni.

Blížím se ke vchodovým dveřím a snažím si držet jakés takés dekorum, přestože vím, že mě už viděl v horších stavech jakési polonahoty, kdysi možná ještě s dítětem u prsu. Znamená to, že s ním vždycky dojde na spoustu mrkání a jemných narážek – což se snažím ignorovat, aby mi to nekazilo tu představu jezerní idylky s tím cukrovím.

„Dobré ráno, paní Mortonová. Se vede?“ Mrk, mrk. Pat tohle říká často, a i když jsem si od Dannyho zjistila, že to znamená „jak se máte“, pořád nevím, jak na to reagovat. „No, víte... , takhle a takhle.“

Náš pes, pan T (neptejte se...) nás přijde zkontrolovat. Dřív se na pošťáky vrhal bez varování, ale už má svůj věk a je mnohem klidnější. Na druhou stranu jsem si moc dobře vědoma, že by na něj mohl vyprázdnit svůj starý močový měchýř, kdybych nezareagovala dostatečně rychle. Pat se k němu sklóní a pohladí ho po hlavě.

„Neměly byste se, děvčata, chystat do školy? Tik tak... Jak je na tom princezna Polly s tím kašláním? Podařilo se vám sehnat ten švýcarský sirup proti kašli?“

Potíž s venkovským pošťákem spočívá v tom, že toho o vašem životě ví mnohem víc než normální pošťák. Pat byl svědkem všech našich rodinných dramát.

„Ona ale není opravdická princezna,“ pípne za mnou Tess.

„A jsi si jistá?“

„Jo, protože nejsme královská rodina. Jinak bychom nebydleli v Kendalu a nejezdili Volvem.“

Tess je naše nejstarší dcera a její suchý smysl pro humor je mi víc než povědomý. Pat se zasměje, mrkne na mě a podá mi hromádku pošty, spolu s obyčejnou papírovou krabičkou.

„Dneska je velký den,“ dodává.

Starému Bobovi všechno nejlepší k narozeninám – ode mě, June a dětí.

To je další věc pro Kendal typická: každý se tady zná s každým. Bob, můj tchán, je součástí mafie Kendalského golfového klubu, což znamená, že kdybyste zhruba nakreslili Vennův diagram, byl by tady spojen skoro s každým. Jednou jsem namítla, že je to všechno trochu incestní, načež mě Danny pod jídelním stolem kopl do nohy.

„Vyřídím,“ odpovídám.

„MÁME NĚJAKÝ CHLEBA, KTERÝ NENÍ PŮL NAPŮL?“ ozve se Eve z kuchyně.

„Tak já už musím jít.“

„Asi u sebe nemáš nějaký chleba, co?“ zeptám se Pata.

„Jen svoji klobásu, bohužel,“ zahihňá se a mrkne. „Přeji vám hezký den, paní Mortonová.“

Ach, Pate.

„Tobě taky, Pate.“ Mluvíme o rakouských párečkách, nebo o pořádných maďarských klobásách...? Tess si nás oba zvědavě prohlíží.

„Proč by pošťák vozil maso?“ ptá se. Podívá se na mě pohledem svého otce; tím, kterým se na mě dívá, když se pokouším o jakékoli narážky, kterým prostě nerozumí.

„To byl vtip.“

„Kdo vtipkuje o mase?“

„Pošťáci.“

Pan T se postaví vedle mě a dělá ty své psí pohyby. Chudák pan T.

„No tak pojď, čokle.“ Jdu k zadním dveřím, abych ho pustila ven. Venku mrholí. Když jde pan T zalévat moje kytky svou močí, vypadá stejně neohroženě jako já. Stojím tam a tisknu si poštu k hrudi. Eve zatím stojí uprostřed kuchyně a už má otevřené všechny skříňky.

„Není tu nic k jídlu,“ prohlásí.

„Je tu bílý toustový chleba, který jsi včera měla s marmeládou,“ odpovím.

„Není bílý, je to takový ten půl napůl, kde je i tmavá mouka. Myslíš, že jsem blbá?“

Nemyslím. Myslím si, že tvůj otec je hloupý, protože to nepozná. Tobě je pět let a jsi jedno z těch dětí, které poznají, když změním značku fazolí nebo když se do domu pokouším propašovat ovocný džus bez cukru. Odmítám diskutovat o chlebu, takže ho vyndám z pytlíku a strčím do toustovače. Eve teď má takový ten tvrdohlavý obličej, kvůli kterému jí chci do konce života kupovat chleba půl napůl, což je balení, ve kterém jsou jak bílé, tak tmavé krajíce.

„Tady jsou lupínky...“

„Nemám je ráda.“

„Tak ovesnou kaši?“

„Nejsem medvěd.“

„Eve Mortonová, neopovažuj se hrát si dnes na vybíravou princeznu...“ Vyměníme si vražedný pohled. Pětileté dítě, které chce jít tak brzy ráno do války? Jen do toho.

Nahoře nařiká další dítě.

Pan T vpluje do kuchyně, vrtí ocasem. Hodím mu sušenku, která se mu odrazí od hlavy, protože ho opustily reflexy z mládí. Podívá se na mě a na sušenku. Soucítím s vámi, pane T. Opravdu.

„Co je v té krabičce, mami?“ Tess se probírá poštou. Zatlře se krabičkou, ve které to zachrastí. Trošku do ní štouchnu nožem na máslo. Část mého já je napůl nadšená, že máme doma krabici, kterou můžu proměnit v Tessin domácí úkol o vikingské lodi, co má na příští týden. Je to obyčejná krabička – nepochybně to bude něco pro Dannyho. Je šéfem v papírně, což je stejně nudné, jak to zní, ale zase to znamená, že mám navždy vyřešené zásoby papírů A4. Otevřu ji a na chvíli ji odložím, abych mohla ze skříně vytáhnout Eve, která tam loví sušenky.

„Sušenky nejsou snídane!“

„Ale jsou. Cereální sušenky snídat můžeš – viděla jsem to v telce.“

Za telku a reklamy může Danny – je to asi tímhle severským zvykem, že moje dcery nevědí, co je opravdové jídlo k večeři, a cupcakům říkají buchty. Eve je vyložene odhodlaná snídat Bebečka.

„BeBe sušenky jsou speciální sušenky pro lidi, kteří musí snídat ve vlaku, protože spěchají,“ říkám.

Nahoře slyším, jak Danny nadává, protože musí rozbalit nové balení papírových kapesníků a neví si rady s extra tajným kouzlem, jak se taková věc vlastně otvírá. Věci padají na podlahu.

S pětiletým dítětem se hádám o sušenkách k snídani.

„Mami, co je to trojitá radost?“ zkoumá Tess obsah krabice.

Jaká radost, co to proboha je? Už jenom zavrtím hlavou... Nemám sílu řešit zároveň sušenky i tuhle pitomost. Nahlédnu dovnitř. Je to modré a dlouhé jako váleček na malování. Co za novodobé kuchyňské nesmysly mi to máma posílá?

„Já nevím, Tessie. Je to teď důležité? Vážně?“

„Tady se píše, že má víc funkcí a větší obvod, aby ti pomohl dosáhnout organismu.“

„Prosím tě, o čem to mluvíš?“

Popadnu krabici a vytáhnu dotyčný předmět z plastového obalu. Proč je modrý? Držím to v ruce. Je obrovský. Proč je z gumy? Pak si uvědomím, že to má dole koule. Vykřiknu a upustím ho na zem. Působivě se odrazil. Tess a Eve na něm mají úplně přilepené oči. Mám chuť přiskočit ke stolu a vynést je z kuchyně do bezpečí, jako by právě udeřilo třeba zemětřesení. Sehnu se, vezmu ho, schovávám ho za župan a rychle ho nacpu zpátky do krabice. Co má tohle jako znamenat?

„DĚVČATA, končíme s rozbalováním. Jdeme se připravit do školy.“ Zatlaskám rukama jako lachtan. „Hned! Nasnídat se můžeme potom.“

Tess mě podezřívavě sleduje, když se snažím zavřít krabici.

„Proč se zlobíš?“ Eve vypoulí oči a napodobí můj rozčilený výraz.

„Nezlobím se *na vás*. Nezlo... Já jen... Běžte si pro školní uniformy, prosím, prosím...“

Mé zoufalé prosby naštěstí vedou k tomu, že se odplouží z kuchyně a konečně jdou po schodech nahoru. Na okamžik ztuhnu. Zase otvírám krabici, pomalu, jako by ta věc mohla utéct. Vážně je to to, co si myslím, že to je? Znovu ho vytáhnu a zvědavě si ho prohlížím, tohle modré dildo. Pan T se vrátil do svého koutu kuchyně, aby si zdříml. Kocour Magnum (zvolili jsme zvířecí jméno z osmdesátek) si ze svého místa nějak zvědavě prohlíží dildo. Cítím potřebu zvíře chránit. *Chraň si své kočičí oči! Nemůžu tě takhle kazit.* Strčím to zpátky do krabice.

No a teď je tu otázka – proč je ta věc vůbec tady. V našem domě. Vyplnila jsem snad nějaký online průzkum a zapomněla zaškrtnout políčko? Občas takové průzkumy vyplňuju. Nebo mi to někdo poslal, aby mě vyhecoval? Fuj, co když to někdo poslal jako nějakou lest, aby mě dostal do postele? Něco jako 3D fotka ptáka? Chválím snahu, ale jsem

znepokojena, že by někdo zašel tak daleko – extrémně daleko. Na druhou stranu, možná to někdo poslal z nenávisti. Možná mám být já ten šulin? A ne jen tak ledajaký. Pořádný šulin. Vzpomínám na lidi, které jsem v posledních týdnech mohla nějak naštvat. Máme tady tu mámu u školní brány, která mě nemusí od té doby, co Tess porazila její dceru v soutěži ve čtení. Nebo to mohla být Trish z posilovny, která konečně přišla na to, že jsem to byla já, kdo si při józe prdnul a svedl to na ni. Pak je tu bývalý přítel z vysoké, kterého jsem odkopla, protože nosil lodičky. Když si to takhle uvědomíte, je docela problém, že na světě existuje úctyhodný seznam lidí, kteří by mohli mít důvod poslat vám ptáka.

Ale pak z krabice vyndám fakturu. Všimnu si adresy na přední straně. Je pro Dannyho. Že by Danny byl ten šulin? Nebo mi koupil dildo? Nebo ho koupil pro sebe? Pro... Na okamžik ztuhnu. Danny vchází do kuchyně a drží Polly pod paži – tak, jak je zvyklý držet děti – jako farmář drží nově narozené jehně. Má na sobě trenýrky a staré tričko, stařecké pantofle dotvářejí jeho směšný vzhled. Než se posadí ke stolu, setře Polly soplíky z její usmrkané tváře. Krabici svírám v ruce. Mám se ho zeptat, proč si objednal dildo? Teď, když na koleni houpe naši nejmladší? Zkoumám jeho tvář, když si rukou nabírá hrst lupínků. Dildo jsem nepoužila už léta. Když jsem byla svobodná, nezávislá žena a pracovala jsem jako novinářka v období, kdy ještě letěl *Sex ve městě*, každá žena vlastnila nějakého robertka jako vyjádření své sexuality.

Když jsem začala chodit s Dannym, měli jsme vzrušující, pravidelný sex. Občas se vytáhl robertek, i když si vzpomínám, že z něj nebyl příliš nadšený – zejména proto, že ten můj byl třpytivý. Danny byl přesvědčen, že nějak není správně zapnutý, takže se bál, že se přehřeje a rozpustí. Ale měli jsme slušný sex i bez něj a pak jsme se vzali. Sex se nevytratil kvůli

manželství. Vytratil se kvůli chaosu s dětmi a rodinou. Kde je ten třpytivý robertek teď? Možná v krabici v garáži. Nebo ještě hůř, v krabici na půdě mých rodičů.

Pořád tu visí otázka, proč je tohle modré dildo tady. A teď. Trochu mi vyschne v krku, jak mi hlavou běží různé důvody. Možná ho koupil jako vtípek pro svého bráchu. Možná ho objednal úplně omylem. Možná hledal váleček a neměl brýle, takže kliknul na špatné zboží. To je hned. Měla bych se ho zeptat, udělat si z něho srandu. Danny se vždycky v našem manželství řídil tou jejich severskou přímočarostí – upřímnost nadevše; robertek nadevše.

Chvilí zírám na krabici a vracím se k nejhoršímu scénáři.

„Tak jsem v práci řekl, že přijdu až po obědě,“ říká Danny. „Můžeme jít s holkama do školy, na nádraží vyzvednout Stua a on se pak může vrátit sem. Chtěl zůstat u mámy s tátou, ale ti tam mají další hosty na dnešní večírek. Může se na chvíli natáhnout na pohovku.“ Jeho slova slyším, ale nedokážu je zpracovat. Podívám se na něj, jak si přivoní k Pollyiným vlasům. Dannyho mladší bratr Stu přiletěl ze Sydney, aby se zúčastnil oslavy sedmdesátých pátých narozenin Boba Mortona, která je dnes večer – začíná těstovinami a šumivým vínem ve vyhlášeném podniku Don Francesco. Všichni se těší, až přijede. Stu je dárek od nás. Možná je to dildo od Stua? Je to ten typ – už tady jednou bydlel a pamatuju si, jak se jednou opil tak, že nám komplet pozvracel náš nový koberec, což znamená, že mu náš kocour už tak docela nevěří.

„Jo, to je v pohodě,“ odpovím.

„Volala máma. Stůl u Dona Francesca je zamluvený na půl osmou.“

„Jo...“

„Tátovi se to bude líbit. Jeho kluk je zpátky, nesurfuje někde na druhé straně zeměkoule.“

Danny všechno říká na rovinu, tak, jak on to umí. Vždycky je v tom nějaká metoda. Byl by dobrý v armádě, nebo jako šéfkuchař. Jen máloco ho vyvede z míry. Měla bych se ho na to prostě zeptat, musí přece existovat nějaké rozumné vysvětlení.

„Tatí, mamka říkala, že jsem vybírává princezna, a nechce mi dovolit sušenky k snídani!“ Eve se zjeví v uniformě polité včerejším jogurtem. Danny na mě hodí ten pohled, že nebude podporovat pětileté dítě a srážet mi autoritu. Dívám se, jak si ji dává na druhou nohu, aby jí pomohl se učesat a vyslechnout si její trápení.

„Víš, Koťátko, mamka má pravdu. Sušenky k snídani normálně lidé nesnídají. Jak by se ti pak ve škole přemýšlelo, být jenom na sušenkách?“

Chvilku ho sleduju, jak zvládá mít obě holky na klíně. Eve je Koťátko z jednoho prostinkého důvodu – má velká a lesklá kukadla jako kotě z kreslených pohádek.

Je to typická tatínkova holčička, hlavně v tom, jak se k němu ráda tulí. A teď se na mě naschvál vítězoslavně dívá přes celou místnost. Prsty mu přejíždí po vousaté bradě.

„Můžeš si převléknout tu uniformu, zlatíčko?“ zeptám se.

„Zlatíčko mi říkáš, jen když něco chceš,“ opáčí.

„Chci, abys šla nahoru a našla si svetr, který nesmrdí po kočce a vpředu nemá jogurt.“ Hlas se mi trochu zachvěje. „Maminka se prostě zlobí kvůli té věci v krabici.“

„V jaké krabici?“ ptá se Danny.

„V téhle,“ ukážu.

Eve se odplouží, slyším její kroky na schodech. Teď je ta správná chvíle. Otevřu krabici. Neřeknu ani slovo, jen zvednu tu věc tak, jako bych zvedala jeho kalhoty se skvrnami od hoven, které nechal na podlaze v ložnici. *Chceš mi to vysvětlit?* Z jeho pohledu nedokážu nic vyčíst. Je v něm mírné

překvapení, ale spíš vidím, jak mu v hlavě probíhají myšlenky, co říct, aby to bylo správně.

Takovou reakci jsem nečekala.

„Myslím, že by se na to Polly neměla dívat, vždyť oslepne.“ Zakryje jí oči a ona se zachichotá. Nemůžu dýchat. Nakonec se mi podaří dostat ze sebe to důležité slovo:

„Proč?“

Na chvíli se odmlčí.

„Je to dárek.“

„Pro mě?“

„Pro tebe.“

„Květiny jsou dárky!“

„Ale květiny umírají...“

„No, vypadá to, že chceš usmrtit spíš mě – sexuální hračkou. Tohle je přece absurdní...“ A na důkaz svých slov se to dildo snažím obtočit prsty. „Ježiši, vždyť je to jako přerostlá cuketa.“

„Polly nemohla být o moc menší, když jsi ji porodila.“

To Dannymu není vůbec podobné, že si předem nezkontroluje rozměry toho, co kupuje.

„Proč si proboha myslíš, že bych to chtěla znovu zažít?“

Pečlivější prohlídkou zjistím, že se to dildo dodává s přísavným nástavcem a je protkané umělými žilami.

„Bylo by to jako rozdávat si to s pařezem!“

„Jen jsem si říkal, víš..., vybrat něco trochu většího pro potěšení dámy...“

„Takže je to i pro tebe, aby ses mohl dívat, jak si to dělám?“ Dítě teď vypadá trochu zmateně. Tohle ji může poznamenat na dlouhá léta, vryje se jí to do paměti. Snažím se, aby nevěděla, o čem se bavíme, a dildo držím mimo dohled.

„No víš..., poslední dobou to trochu vážne. Víím, že jsme dneska ráno měli rychlovku, ale myslel jsem, že by to mohlo být zpestření.“

Nevěřicně jsem se zasmála. To se prostě děje, když se narodí dítě: sex jde na chvíli stranou. Jeho kouzlo znovuoobjevíme zase za pár měsíců, až se moje tělo vzpamatuje a my budeme mít na podobné aktivity energii. Jenže jsme neustále unavení a já vypadám pořád hrozně.

Vstane a stoupne si vedle mě ke kuchyňské lince. Nevím, co mám dělat, a tak ho praštím. Tím dildem.

„Nebolelo to.“

„Škoda.“

Myslím na tu jeho ranní erekci mezi mými pŕlkami a na to, jak jsem to občas ignorovala. Myslím na vzrušení, které už nějakou dobu tvrdě spí. Myslím na manŕela, který mi koupil uměláka, aby se pokusil naše touhy probudit. Jak se deset let manželství změnilo v to, ŕe stojíme v kuchyni a zíráme na obrovskou, trochu osamělou modrou sexuální hračku.

„Kdybych chtěla mít sex, měla bych ho snad s tebou, ne?“

„Jo..., ale co máme děti, mám někdy pocit, ŕe se dost často tváříš, jako bys mě chtěla probodnout, a když to... děláme..., je to jiné... Nevypadáš, ŕe bys to chtěla, a já nejsem úplně...“

„No promiň...!“

„No a tvoje prsa, víš..., ono všude teče mlíko...“ Během minuty jsme se dostali od absurdního k urážlivému.

„Takŕe říkáš..., ŕe se ti do sexu se mnou momentálně nechce, tak jsi mi dal dildo, abys mě zabavil, než budeš milostivě zase chtít?“

„Ne.“

„Takŕe ho chceš pro sebe... ode mě?“

V sexu jsem otevřená, pokud to chce... Je fakt, ŕe nikdy pŕedtím nechtěl, abychom něco takového prováděli. Máchám dildem ve vzduchu. Začíná to vypadat, ŕe by se to dalo použít

jako zbraň. Polly vypoučila oči – i nemluvně asi ví, jak je to absurdní. Danny se směje.

„Zatím jsem v pohodě. Kdybych TO náhodou chtěla, ruku mám v naprosté kondici. A mimochodem, elektrickým zubním kartáčkem to taky jde.“

„To je hustý,“ hlesne.

„Tvůj nepoužívám.“

„Díky za to.“

„Tahle konverzace měla asi proběhnout, než jsi vysolil...“, prohlížím si fakturu, „... skoro čtyřicet liber za tenhle výmysl.“

„Tak já to příště nadhodím u večere, jo?“

„U smažáku a brambor?“

„Klidně. Jojo, dáme si taky čokoládovou pěnu, půjdeme nahoru a vyzkoušíme si to s tím monstrózním modrým dělem, které mi schováš do šuplíku s ponožkami.“

Z monstrózního děla najednou dostanu záchvat smíchu. „A ty si myslíš, že tohle chci? Nevím, co na to říct, Danny. Na takové řeči je asi ještě brzo.“

Ruku si dá za hlavu a tak napůl se zasměje. Pořád nedokážu zaregistrovat žádné emoce – ani to nevypadá, že by mu bylo trapně.

„Mohla bys to někomu dát,“ navrhone.

„Fuj...“

„Vždyť je nepoužitý. Schovej ho pro školní tombolu...“

„Ti by ani nevěděli, co s ním. Náhodou bych šla k někomu z nich domů a zjistila, že se používá jako hračka pro psa,“ odpovím.

„Na, Alíku, buď hodný pejsek a jdi si hajnout se svým obřím ptákem.“

Oba se smějeme. Tess vletí dovnitř a do šuplíku s příbory vrazí něco s takovou rychlostí, že jsem to nezažila. Podívá se na prázdnou krabici.

„Eve ukradla krabici sušenek, víš? Nahoře snědla tři.“ Pobíhá v kuchyni s taškami s učebnicemi a školními botami. Danny se mi podívá do očí.

„Měli bychom se převléknout, nechci, aby holky přišly pozdě. Ďolíčku, dojdi si pro ty gumičky do vlasů. Skončili jsme?“ zeptá se mě.

Tess je Ďolíček, jednoduše proto, že má na každé tváři jeden – byla to první věc, kterou jsem viděla, když se narodila. Dívám se na ni a na Dannyho, jak jí uhlazuje vlasy do culíku.

„Děláš mi jenom culík?“ zeptá se otce.

„Buď culík, nebo tě ostrhám podle hrnce kuchyňskými nůžkami, můžeš si vybrat.“

Tess je jako vždycky šokovaná jeho upřímností a sedí s otevřenou pusou. Pozorně si ho prohlížím. Vůbec na něm není poznat, že jsme právě něco probírali: zachovat klid, pokračovat. Tak to bylo s Dannym vždycky. Hádky se daly snadno vyřešit, nikdy neexistovala žádná šedá zóna, vždycky černá a bílá. Koupil jsem ti dildo, protože tak trochu procházíme sexuálním suchem. Myslel jsem, že to v tobě vzbudí apetit. Ale nestalo se tak. Pošleme ho zpátky. Dneska musíme řešit spoustu naléhavějších věcí. Jenže já mám krom toho samozřejmě milion otázek. Třeba – proč modrá? A někde vzadu v hlavě mi něco říká, že to není pravda. Dívám se na jeho těkající oči a přemýšlím, proč neřešil své obavy ohledně našeho sexuálního života, než kliknul na „přidat do košíku“. Proč z jeho vzdáleného, prázdného výrazu nedokážu nic vyčíst? Říkám si, jestli to nebylo určeno někomu jinému, z jiného důvodu. Něco mi říká, že mi manžel právě lhal.

„Jo, skončili jsme.“